

havde Krav paa Pension eller Understøttelse — det var nemlig ikke alene Pensionisterne, men ogsaa de understøttede, der var Tale om ved Loven af 1923. Denne Lov fastsatte et procentvist Tillæg til dem, som var pensionsberettigede i Henhold til bestaaende Love, eller som var understøttelsesberettigede enten som Følge af Bevillinger paa Finansloven eller som Følge af andre Love. Det blev ordnet saaledes, at Beløb indtil 840 Kr. blev forhøjet med 35 pCt., medens Beløb over 840 Kr. forhøjedes med 30 pCt.; tillige bestemtes det, at ingen Pensioner eller Understøttelser maatte være under 500 Kr. Jeg tror, at det særlig var disse Personer med de minimale Understøttelser, der i Regelen var givet i Henhold til Finanslovbevilling, man først og fremmest kom til Hjælp gennem Loven af 1. Maj 1923. Det var Folk, som ikke havde nogen fast Stilling indenfor den ene eller anden Etat, men som havde gjort et Arbejde i det offentlige Tjeneste, som havde været beskæftiget ved offentlig Virksomhed, men ikke havde nogen Pensionsret, og som saa har søgt en Understøttelse og faaet den tildelt gennem en Bevilling paa Finansloven paa 100 eller 200 eller maaske 300 Kr. Man sagde da: under de Forhold, vi har i Øjeblikket, er dette saa minimalt, at det overhovedet ikke forslaar; derfor fastsætter vi som Minimum et Beløb af 500 Kr. Samtidig med at man gjorde dette, fastsatte man et Minimumsbeløb for Børnepensionen, saa at fader- og moderløse Børn fik tilstaaet et Minimum af 162 Kr. og faderløse Børn et Minimum af 120 Kr. plus Dyrtids- og Konjunkturtillæg i Henhold til Tjenestemandslovens Regler.

Det er rigtigt nok, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, at man, da man havde gennemført denne Lov, mente, at dermed var i Virkeligheden Spørgsmaalet om Pensionisternes Forhold i nogen Grad i Orden. Nu har det imidlertid vist sig, at dette ikke fuldstændig holder Stik, men at der endnu er forskellige Pensioner eller Understøttelser, som er saa smaa, at de paagældende ikke er i Stand til ved Hjælp af disse at opretholde en anstændig Levevis, og at man derfor maa gaa til at give en saakaldt Understøttelse. Det er derfor, dette Forslag, der, som jeg før sagde, er et Supplement til bestaaende Lov, er fremkommet.

Lovforslaget forekommer mig at indeholde 2 Ting. Før det første ydes der indenfor visse Grænser et Tillæg til disse gamle Menneskers Pension eller Understøttelse, hvor der kan skønnes at bestaa

et Misforhold — der anvendes Udtrykket „skønnes“; dernæst forhøjes Pensionsretsalderen for Børn, der er fader- og moderløse eller en af Delene, fra 15 til 18 Aar. Hvad nu det første angaar, fastsætter Lovforslaget med klare Tal, kan jeg gerne sige, indenfor visse Rammer de Understøttelser, der tænkes ydet. De kan ikke gaa op over de Understøttelser og Pensioner, som er holdes nu i Henhold til Tjenestemandslovens Regler, og der skal ikke ydes noget Tillæg, hvor Forskellen mellem den anslaaede Pension efter Tjenestemandslovens Regler og den nuværende Pension ikke overstiger for Egenpensionister 400 Kr. og for Enker 200 Kr. Man har haft dette Spørgsmaal fremme i det høje Folketing, og jeg er i nogen Grad enig i de Betragtninger, som er fremført af Venstre, idet man har villet hævde, at disse Beløb, 400 og 200 Kr., i Virkeligheden er for store. Jeg synes, man i nogen Grad har Ret i denne Betragtning; hvis man havde indskrænket Beløbene til de 200 og 100 Kr., der var Tale om, vilde maaske nogle flere kunne komme i Betragtning, og selv om det ikke er store Beløb, de paagældende havde kunnet faa, er det nu alligevel saa, at naar Folk sidder i smaa Kaar, betyder et Hundrede Kroner eller to noget indenfor en Husholdning. Der er ogsaa i det høje Folketing fremført Kritik imod, at det overlades til Ministerens frie Skøn at bestemme den Understøttelse, der ydes vedkommende Pensionister eller understøttede. Det er selvfølgelig et svagt Punkt i Forslaget, at der skal skønnes i hvert enkelt Tilfælde over den Understøttelse, der skal ydes, men jeg vilde tro, at den højtærede Minister har Ret, naar han sagde, at selvfølgelig skal Ministeren ikke selv beskæftige sig med disse Forhold og, om jeg saa maa sige, udfinde den Sum, der skal til i hvert enkelt Tilfælde; jeg forudsætter, at der maa laves noget i Retning af en Skala, eller i hvert Fald indføres visse Regler, hvorefter Understøttelserne tildeles. Jeg indrømmer dog, at jeg ængstes noget for, at det er lidt vanskeligt, thi det kan jo kun ske, for saa vidt der skaffes de fornødne Oplysninger fra de gamle Pensionister, og Spørgsmaalet er da, om ikke de Oplysninger, der fremkommer, vil blive i nogen Grad vilkaarlige; og det skulde jo ikke gerne være saadan, at de, som var mest samvittighedsfulde med at give Oplysning om deres personlige Forhold, netop blev forfordelt. Jeg haaber imidlertid, at det maa lykkes Ministeren at udarbejde en saadan Skala, saadanne Regler, at de Tillæg, der her